

В 1947 році пройшов перший випуск Копистинської семирічної школи. Зростала врожайність сільськогосподарських культур, поголів'я та продуктивність тваринництва.

Біля тракторної бригади збудували завод з виробництва цегли й черепиці. У селі почали зводити муровані хати, криті черепицею.

У 1967 році в Копистині завершили будівництво нової будівлі для будинку культури. У нове приміщення переїхала й сільська бібліотека. Книгозбірня тут знаходиться і дотепер.

У 80-х рр. в селі відкрили будинок побуту зі швейною майстернею, будинок механізатора, будинок тваринника, комплекс по відгодівлі ВРХ. На території було 17 підприємств.

З 1993 року економіка Копистина почала входити в глибоку кризу, врожайність зернових та цукрових буряків знизилася, тваринництво практично перестало існувати.

До 1997 року школа діяла на території села у двоповерховому будинку, після — переведена в селище Богданівці.

Позитивні зміни відбулися на початку 2000-х рр. Закінчили будівництво церкви, здійснили газифікацію села. З 2004 року потужно розвивається фермерське господарство.

Зараз у селі працює 3 продуктивних магазини, дитяче кафе, ветеринарна аптека, поштове відділення, амбулаторія загальної практики сімейної медицини (завідуюча Неля Соловей), Копистинська бібліотека-філія № 16, яка у 2021 році увійшла до складу Централізованої бібліотечної системи Хмельницької громади. Книгозбірнею з 1992 року завідує Світлана Павельчук. Книжковий фонд становить понад 5000 документів. Бібліотека обслуговує більш як 700 читачів, з них близько 200 — діти.

Того ж року запрацював Центр культури і дозвілля, директором якого є Петро Герич. На базі ЦКД с. Копистин діє чимало гуртків: вокальний, спортивний, джіу-джитсу, акторської майстерності, гри на гітарі (керівник Роман Намонюк), фітнес-гурток (керівник Альона Шуляк), хореографічний — «Барвінок» (керівник Іванна Лисак).

Захищаючи суверенітет та територіальну цілісність України, під час російсько-української війни загинув **Сергій Мельник**.

Хмельницька міська рада
Управління культури і туризму
Централізована бібліотечна система
Хмельницької міської
територіальної громади
Центральна публічна бібліотека

КОПИСТИН:

історія і сьогодення

Інформаційний буклет

Хмельницький, 2023

Село **Копистин** — центр Копистинського старостату, що об'єднує п'ять сіл Хмельницької міської територіальної громади Хмельницької області. Розташоване за 15 км від обласного центру і за 1,5 км від залізничної станції Богданівці. Населення — 1270 осіб.

Походження назви, ймовірно, пов'язане з полонізованим шляхетським родом герба Леліва, що брав початок у Копистині в Перемиській землі, яким представники роду володіли вже в 1438 році. З селом пов'язані прізвища відомих діячів Копистенських — Захарії та Михайла.

Перша згадка про Копистин припадає на 1440 рік.

Місцеве населення Копистина займалося землеробством, тваринництвом, садівництвом, бджільництвом та рибальством, виробництвом білого вина (горілки).

Копистин був частиною Меджибізького ключа і належав Миколі Сенявському, який володів тим майже 250 років. Опісля майже сто років — рід Чарторийських. З 1831 по 1840 рр. Копистин з навколишніми землями перебував у відомстві державного майна. Та вже в 1840 році став військовим поселенням. Військова служба поєднувалася з сільським господарством. В 1857 році всі військові поселення скасували як недоцільні й передали Міністерству державного майна. Тож селяни володіли тією землею, що мали, аж до революції.

Свято-Миколаївський храм згадується в поборових реєстрах з 1563–1564 рр.

У 1784 році на кошти селян була збудована церква — дерев'яна, міцна, на кам'яному фундаменті, покрита листовим залізом, з 3-ярусним іконостасом (зі старовинним живописом). Простояла вона майже 200 років і була розібрана у 1972.

У 2004 році завершили будівництво нової церкви. У травні 2022 року парафія церкви Святого Миколая с. Копистин здійснила перехід з УПЦ (МП) до помісної Православної церкви України.

У 1860 році при церкві відкрили церковнопарафіяльну школу, яка проіснувала до 1917. Тоді навчали російського і слов'янського читання, писання, співу, катехизису, священної історії, граматики та арифметики. Двічі на тиждень проводили заняття з Закону Божого.

З 1921 до 1935 рр. церковнопарафіяльна школа була реформована у початкову чотирирічну школу, потім її реорганізували у семирічну.

Наприкінці XIX ст. у селі Копистин на базі церковнопарафіяльної школи було сформовано невеличку бібліотеку. У 1923 — вже діяла хата-читальня.

У 1929 році у Копистині організували колгосп, який спеціалізувався на вирощуванні великої рогатої худоби, свиней, кіз, овець, курей.

Не оминув село і Голодомор 1932–1933 рр. За даними різних джерел, голодною смертю за цей час в селі померло понад 60 осіб, встановлено імена п'ятдесяти.

До 1940 року колгосп наростив економічну потужність. У Копистині збудували корівник на 130 голів, конюшні, гараж для автомашин.

Важким тягарем на плечі народу лягли події Другої світової війни. Німецькі завоювальники увійшли в село 8 серпня 1941 року. Полягли на фронтах 92 місцевих жителі. У селі встановлено пам'ятний монумент на честь загиблих воїнів-односельців.

25 березня 1944 року Копистин звільнили. Окупанти вночі тихо, без бою, залишили село.

Після війни почалася відбудова народного господарства. Відновили роботу сільська рада, колгосп, медпункт, школа.